

Susanne Mattson ei tykännyt köyhistä. Hän saattoi usein istui torin kulmalla kahvilassa ja osoitella sormella huonompiosaisia. Se oli tuomittavaa, eikä hyviin tapoihin kuulunut nauttia liikaa omasta varallisuudesta. Susanne ei ollut muutenkaan mukava ihminen, hienojen rouvien keskuudessa häntä vieroksuttiin, sillä Susanne ei mielellään puhunut muusta kuin itsestään. Ja sitä puhumista riitti. Jotkut ihmiset vain puhuivat ja puhuivat omista asioistaan, siitäkin huolimatta, ettei ketään kiinnostanut merkittävästi. Susanne oli juuri sellainen. Eräänä iltana kun Susanne osallistui hienojen rouvien pienimuotoiseen hyväntekeväisyystilaisuuteen, hän kertoi mitä kissalleen, herra Möttöselle, jota kaikki vihasivat sen pahansisuisuuden vuoksi, oli tapahtunut. Susanne kertoi, että hän oli ostanut kissalleen kiipeilytelineen, siinä toivossa, että ajoittain masentuneen oloinen kissa saattaisi piristyä ja tällä tavalla tuottaisi iloa myös emännälleen. Iloisesti leikkivää kissaa oli mukavampi katsella kotonaan kuin nurkissa sähisevää sellaista. Mutta kissa ei välittänyt kiipeilytelineestä, mahdollisesti se kuvitteli telineen kuuluvan emännälleen, eikä se uskaltanut koskea siihen, sillä herra Möttöstä oli monesti moitittu huonosta käytöksestä. Kuitenkin herra Möttönen nautti erityisesti pakkausmaterialista, jossa kiipeilyteline tuli taloon. Kissa temppuili ja leikki pahvilaatikoilla ja oli onnellinen. Pakkausmateriaali oli kuitenkin roskaa, eikä Susanne voinut hyväksyä, että hänen kunniallinen rotukissansa leikkisi sellaisella. Susanne oli erittäin loukkaantunut pitkäaikaisen lemmikkinsä käytöksestä, herra Möttönen voisi osoittaa edes jonkinlaista kunnioitusta siitä, että Susanne tarjosi sille kodin ja antoi ruokaa. Susanne ei hyväksynyt moista käytöstä, hän vei kissan eläinlääkärille ja pyysi, että herra Möttönen lopetetaan tuskallisesti. Mutta eläinlääkäri ei suostunut siihen, ja herra Möttönen sai lopulta kivuttoman poismenon. Samana iltana, kun Susanne palasi näiden juhlien jälkeen kotiinsa, hän huomasi timanttisormuksen juuttuneen tiukasti etusormeen. Susanne mielellään riisui kaikki korut ennen nukkumaan menoa, sillä timantit saattoivat raapia haurastuneeseen ihoon ikäviä ja pysyviä jälkiä. Tilanne oli jonkin verran omituinen. Susanne oli käyttänyt sormusta lähes päivittäin, eikä vastaavanlaista ongelmaa ollut milloinkaan esiintynyt. Tämä oli siis yllättävää, ja Susannella oli ikää jo sen verran runsaasti, että hän koki kaikenlaiset vieraat tilanteet raskaiksi, melkein ylitseppäsemättömiksi. Susanne laittoi sormeensa saippuaa ja vettä. Hän todella toivoi, että sormus irtoaisi mitä pikimmiten, sillä tilanne pitkittyi ja kello oli jo yli puolenyön. Huonosti nukutun yön jälkeen Susanne tuntisi itsensä aina huonovointiseksi ja päänsärky jatkuisi pitkälle seuraavaan päivään. Sormus ei irronnut saippuankaan avulla. Se oli niin tiukalla, että Susanne ei ymmärtänyt kuinka oli ylipäättään saanut sormuksen sormeensa. Eihän sormi voi illan aikana niin merkittävästi turvota. Ellei Susanne syönyt illallisen aikana liian suolaista ruokaa, se olisi kuitenkin outoa, että ainoastaan etusormi olisi turvonnut. Susannen ei auttanut mitään muuta kuin luovuttaa. Hän päätti mennä nukkumaan, ja jatkaa sormuksen irrottamista aamulla. Niin inhottavaa kuin korujen kanssa olikin nukkua, niin joskus joutui tehdä myönnetyksiä, jotka loppupeleissä kuitenkin olisi omaksi parhaaksi. Mutta uni ei tullut. Ei tietenkään. Susanne ei voinut ajatella muuta kuin sormusta. Ja olihan se ihan selvää, jos mieltä vaivasi jokin asia, unen päästä kiinni saaminen oli hankalaa. Eikä asian edes tarvinnut olla kovin erikoinen, yöllä kaikki tuntuivat aina isoilta. Yhtään vähättelemättä Susannen ongelmaa. Pyörittyään tovin sängyssään ja torkahdettuaan pieneksi hetkeksi Susanne sytytti yöpöydällä olevan lapun. Sormus oli edelleen tiukassa, eikä se näyttänyt minkäänlaista merkkiä siitä, että saattaisi irrota lähiaikoina. Sormus oli tietenkin eloton, eikä näin ollen pystynyt juurikaan ilmaisemaan omia aikomuksiaan, joita sillä ei tietenkään ollut. Yö oli tuulinen. Susanne valehteli itselleen, että levoton, lähes mitätön uni johtui ikkunoita paukuttavasta tuulesta, ja ajoittain lasiin paiskautuvien risujen kamalasta äänestä. Huonosti nukutun yön jälkeen Susanne nousi

sängystä tavallista aikaisemmin, noin puoli kuusi. Ulkona oli vielä hämärää kun hän keitti aamuteensä. Hän katsoi keittiön ikkunasta ulos ja totesi, että keveät oli edelleen yhtä viivästynyt kuin eilen. Eikä edes pieni ja huoleton ajatus säästä, saanut Susannen mietteitä pois sormuksesta. Syötyään muutaman kanamunan aamupalaksi, Susanne kasteli sormensa tiskiaineella ja vedellä, siinä toiveessa, että sormesta tulisi liukas. Vaikka Susanne oli tämän toimenpiteen jo kertaalleen tehnyt, niin silti hän toivoi, että se toimisi tällä kertaa paremmin. Hän hivutti hitaasti sormusta pois, se liikkui millin verran. Ajallisesti se kesti alle puolisekuntia. Mutta se pieni hetki oli erittäin onnellinen. Susanne kuvitteli sen hetken ajan, että asiat järjestyisivät. Mutta ei. Sormus ei irronnut. Joskus asia eivät vain mene halutulla tavalla. Ehkä sillä hetkellä elämä yritti opettaa jotain tarpeellista taitoa, mitä voisi vielä myöhemmin tarvita jossain elämän vaiheessa. Ennen puoltapäivää Susanne menetti hermonsä. Hän kiskoi sormusta irti sormestaan hullun kiilto silmissään. Hän ei muistanut milloin viimeksi olisi ollut näin vihainen. Eikä sormus ei irronnut halutulla tavalla, sillä sormi lähti irti, ja ihan juuresta. Susanne ei voinut kuin ihmetellä kuinka irtonainen sormi muistutti nakkia. Verta ei sinänsä tullut kuin nimeksi. Saattoi olla että sokkitila oli päällä, ja se esti veren ylettömän pursuamisen. Ja irtonainen raaja antoi sen verran periksi, että Susanne sai vihdoin sormuksen poistettua vaivattomasti. Mutta sormeä hän ei saanut itse takaisin käteensä, jotenka hänen täytyi turvautua lääkärin apuun. Hän laittoi sormen käsilaukkuunsa ja kääri talouspaperia kätensä ympärille. Kipu voimistui, mutta se oli vain oire. Susanne matkasi ensiapuun taksilla, ja matkan aikana hän haukkui taksikusia saamattomaksi laiskuriksi. Mutta taksikusit olivat varmasti tottuneet jos jonkinlaiseen kohteluun. Susannella ei ollut mitään syytä nimitellä nuorta taksikusia, mutta saattoi olla, että sormuksen aiheuttama hässäkkä oli saanut Susannen vain entistä piikikkäämmälle tuulelle. Susanne koki taksikuskien ikäiset nuoret miehet aina vähän laiskoiksi ja saamattomiksi, eli Susannelle niinkään ollut mitään henkilökohtaista juuri tätä taksikusia vastaan. "Kuinka tämä sormi on irronnut näin sileästi?" vanhempi mieslääkäri kysyi. Hänen nimi ei jäänyt Susannen mieleen, sillä hän tapasi yleensä käydä yksityisellä, eikä välittänyt julkisen puolen konitohtoreista juurikaan. Susanne ei innostunut lääkärin vihjailusta, että onnettomuuteen saattaisi olla monenlaisia mahdollisuuksia, eikä liian tiukka sormus ollut niistä yksikään. Lääkäri katsoi irtonaista sormeä ja sanoi: "Ei tätä enää takaisin saa." "Mitä te puhutte?" Susanne kysyi, eikä olisi mielellään kuullut poikkipuoleista kommenttia näinkin vakavassa asiassa. "Se olisi pitänyt säilyttää jäässä eikä likaisessa käsilaukussa matkan ajan." "Minun käsilaukkuni ei ole likainen." "Jaa", lääkäri sanoi ja tutki irtonaista sormeä uudelleen. Kyseessä ei kuitenkaan ollut mikä tahansa sormi, Susanne tapasi juuri sillä osoitella köyhiä torinkulman kahvilan terassilta. Sormi oli siis tavallaan pyhä, sillä pystyi näppärästi osoittamaan oman ylemmyytensä ja toisen huonompiosaisuuden. Susannella ei ollut aikomustakaan luopua siitä. "Ompelette sen takaisin heti paikalla", Susanne sanoi. Ja sitä yritettiin, mutta irtonainen sormi oli kuihtunut ja nuukahtanut, eikä siihen saatu enää eloa ja se piti poistaa lopullisesti. Lähtiessään sairaalasta Susanne haukkui lääkäriä paskaperseeksi, sekä muilla alatyylisillä nimillä. Se päivä ei ollut Susannelle niitä parhaimpia. Eikä joka päivä tietenkään voinut olla täynnä auringon paistetta. Joskus vain oli vaikeampia hetkiä, eikä sille voinut mitään. Susanne tapasi onnekseen kevätmarkkinoilla markkinamiehen, jolla oli kojussaan jos jonkinlaista tavaraa. Susanne pysähtyi kojun kohdalle ensin ihan siitä syystä, että markkinamiehellä oli hauskan kuuloinen s-vika. Hän sössötti erittäin lystikkäästi, eikä Susanne voinut muuta kuin kuunnella ja katsella myynnissä olevia asioita. Miehellä oli pöydällään vanha kahvimylly, papukaijan häkki, vanhoja lp-levyjä, kännykän suojakuoria sekä rumia tauluja. "Mitä tästä pöydältä ei löydy, niin se hankitaan", markkinamies sanoi Susannelle. Hän suhtautui

markkinamiehen puheisiin hieman varauksella, sillä ainoa asia mitä Susanne tarvitsi ainoastaan etusormen. "Katsos kun minulta puuttuu sellainen", Susanne sanoi ja näytti vielä kääreissä olevaa kättään ja kertoi markkinamiehelle sormuksesta, joka oli juuttunut tiukasti sormeen ja siitä mitä sen jälkeen tapahtui. "Tonnilla voin omani myydä", markkinamies sanoi, eikä Susannella ollut pikkurahasta puutetta. Markkinamies ja Susanne lomsivat oikopäätä lääkärin vastaanotolle. Etusormi piti siirtää mahdollisimman nopeasti Susannen käteen, ettei markkinamies tulisi toisiin ajatuksiin tai pahimmassa tapauksessa nostaisi hintaa. Leikkaus meni yllättävän kivuttomasti, uusi sormi alkoi totella Susannen aivojen käskyjä aika hyvin. Aluksi tietenkin hieman jäykästi, hitaasti ja epävarmasti, mutta lopulta Susanne ei huomannut eroa entiseen. Eikä sitä huomannut köyhätkään, jotka saivat nähdä jo ennen juhannusta Susannen istuvan taas kahvilan terassilla osoittelevan heitä sormella ja nauravan ivallisesti. Susanne ei olisi voinut olla onnellisempi. Eikä kenenkään pidä puuttua sellaiseen asiaa, mistä kukin koki saavansa onnea. Vaikkakaan se ei olisi täysin yleisesti hyväksyttävää, mutta kuitenkin kun pysyttiin lain puitteissa, niin Susannen onni ei pitäisi loukata ketään.